

[Mølgaard.]

verer, fordeler eller emballerer lægemidler, må man umiddelbart fornemme, at det er beløb af helt andre størrelsesordener, der bliver tale om som udgift. Vel, disse udgifter er måske påkrævede, men vi må have en nøjere dokumentation herfor end den, der er lagt frem fra ministerens side i forbindelse med lovforslagets fremsættelse her i folketinget. Det kan ske under det udvalgsarbejde, som ligger foran os. Der må vi også tage nøjere stilling til de meget restriktive bestemmelser vedrørende etikettering, som flere ordførere har været inde på, og de meget restriktive bestemmelser på reklameområdet, hvor man synes at være fyldt med en sådan rædsel for konkurrence og for profitmageri, at man aldeles glemmer, at reklamen dog også kan tjene som et rimeligt hjælpemiddel for enhver varedistribution, også distribution af lægemidler, hvad enten man kalder det varer eller ej, hvad man nu er begyndt på i dette lovforslag.

Indenrigsministeren (Jacob Sørensen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for den tilslutning, man har givet lovforslaget; selv om den ikke er absolut 100 procent for alle, så har den helt overvejende del af talerne jo givet udtryk for en positiv indstilling til lovforslaget.

Sigtet med dette lovforslag er uden tvivl, at man vil gennemføre en liberalisering af hele området, således at det i højere grad vil være muligt nu og i fremtiden at tilpasse bestemmelserne, så de passer til de krav og til de behov, der måtte være.

For at imødekomme dette på rimelig måde har man udfærdiget lovforslaget således, at det, som også bemærket af flere ordførere, i betydelig grad bygger på bemyndigelser. Bemyndigelser er naturligvis altid af en sådan art, at de kan bruges til begge sider. Det er rigtigt, som hr. Erlandsen siger, at de eventuelt kunne benyttes til, at man forbød alverdens ting, men det er jo ikke meningen. Sigtet med lovforslaget er jo det stik modsatte, at man vil give større frihed. Det er så lagt op på den måde, at det er overladt i væsentlig grad til indenrigsministeren — som jo har ansvaret over for folketinget — til enhver tid at tilrettelægge og styre hele dette område.

Kan man, som fru Edele Kruchow nævn-

te, finde frem til en fastere afgrænsning, af hvad loven omfatter, og hvordan det skal styres, så vil jeg i og for sig hilse det med tilfredshed, for som det er udfærdiget i forslaget som en bemyndigelse til ministeren, giver det ham jo et stort arbejde og et stort ansvar fremover. Jeg så derfor gerne, om man kunne lægge det ind i mere faste former, som også tilgodeser formålet, at man får en lov, som kan køre fremover og løse problemet på tilfredsstillende måde.

Når vi skal til at fastlægge reglerne i medfør af denne lovgivning, er det min opfattelse, at vi ved valg af de varegrupper osv., der skal ind under loven, må være meget imødekommende over for de ønsker, der klart ligger i befolkningen om en større frihed. Det er ikke min opfattelse, at vi skal udbygge barnepigetystemet for befolkningen. Folk må selv i vidt omfang afgøre, hvad de vil anvende deres midler til, vi skal bare være med til at oplyse dem om i videst muligt omfang, hvilken risiko de løber for at få et mindre godt resultat ud af det, de bruger deres penge til.

Flere af ordførerne har været inde på spørgsmålet om navne og problemet om etiketteringen. Det er jo tilrettelagt, som det er i forslaget, foranlediget af EF-bestemmelserne. Vi mener, at det vil være mest hensigtsmæssigt at gøre det på den måde, og at vi derved imødekommer de krav, der måtte kunne stilles fra EF på dette område.

Med hensyn til EF har der været forskellige opfattelser af, hvad vi bør gøre. Hr. Erlandsen spurgte, hvorfor regeringen ikke i højere grad lagde sig op ad EF-bestemmelserne, og andre har spurgt, hvorfor vi overhovedet beskæftiger os med det. Dertil kan jeg kun svare, at det er regeringens opfattelse, at det, som det er nødvendigt at have med i denne lovgivning for at imødekomme kravene fra EF, det skal vi have med, men vi mener ikke, at der er grund til at tage mere med; vi vil hellere bevare den frihed, det er muligt at bevare.

Med hensyn til seruminstitutttet er det nævnt fra adskillige ordførere, at man finder det mærkeligt, at seruminstitutttets produkter ikke skal underkastets samme kontrolregler som andre virksomheders produkter. Dertil kan jeg kun sige, at man har skønnet, at da det er seruminstitutttet, der har det personale og det apparatur, der skal til for